

Društvo otpora

Glasilo Mreže anarhista Rijeka za difuziju kulture otpora i solidarnosti

Ovaj broj donosi kritiku institucionalnog obrazovanja kao elementa održavanja statusa quo, uvertiru u anti-teološku tendenciju kao kutak kritike religija i crkvi, preciznu analizu NGO sektora nasuprot direktnoj akciji, dva riječka projekta; buvljak bez novca i antifa fight club, i već uobičajene izvještaje i najave ročišta u kaznenom postupku u Rijeci.

masari.noblogs.org

Anti-teološka tendencija

Svjedočimo vremenu kada jedna institucija, nametnuta društvu kroz nasilje, pokušava vratiti kotač povijesti unazad i staviti društvo u suviše uske okvire. Na taj način društvo se ne može neometano razvijati i koristiti tehnološka dostignuća u korist svijeta. Jasno je kako je ista institucija „pala s konja na magarca“ i ne može više kao nekad provoditi golom silom kontrolu nad društvom, fizički uništavajući one koji je raskrinkavaju i donose znanstvena objašnjenja svijeta koji nas okružuje. Ne bi joj htjeli nastaviti pridavati previše značaja, pa ćemo odmah izložiti svoje namjere.

Smatramo kako je bog na nebu opravdanje za tisuće šefova na zemlji, i pošto smatramo kako je vjera u prvog potpuno iluzorna i rezultat sposobnosti naše apstrakcije (prostom riječju - rezultat naše mašte) nagrizat ćemo vjeru u boga kako

bi lakše organizirali društvo bez šefova na zemlji, među svima nama. U tom duhu donosimo vam neka razmišljanja anarhističkih revolucionara i teoretičara.

“...mišljenje ili ona sposobnost za uopćavanje i apstrakciju, zahvaljujući kojoj čovjek može sebe s pomoću misli projicirati iz sebe sama i sebe sama istraživati i promatrati kao neki strani vanjski objekt. Podigavši se tako u ideji iznad samoga sebe i svoje okoline, dolazi do predodžbe potpune apstrakcije, apsolutnog ništa. Ta zadnja granica najviše apstrakcije misli, to apsolutno ništa, to je bog. Takav je smisao i povijesna podloga svake teološke znanosti. Bez uvida u biće i materijalne uzroke svojih vlastitih misli, a također i bez polaganja računa sebi samima o njima samima svojstvenim uvjetima ili prirodnim zakonima, nisu ti prvi ljudi živeći u društvu sigurno mogli naslućivati da su njihovi apsolutni pojmovi samo rezultat njihove sposobnosti stvaranja apstraktne ideje. Zato su na te ideje, preuzete iz prirode, gledali kao na stvarne predmete, nasuprot kojima sama priroda više nije imala nikakvu ulogu. Onda su počeli nuditi svoje fikcije, svoje nemoguće pojmove apsoluta i njima upućivati sve časti. (...) To je bilo porijeklo i povijesni razvoj svih religija, od fetišizma do kršćanstva.” (Pariška komuna i pojam države, Mihail Bakunjin)

“Što se više čovjek drži za religiju, više vjeruje. Što više vjeruje, manje zna. Što manje zna, gluplji je. Što je gluplji, lakše se vlada nad njim. Što se lakše vlada nad njim, lakše se eksploatira. Što se više eksploatira, bogatija je i moćnija vladajuća klasa. Što je bogatija i moćnija vladajuća klasa, čvršći je njen stisak oko guše naroda. (...) Tokom prošlih stoljeća ovi poremećeni mozgovi su vladali masama pomoću terora, bez kojeg bi religijska zatucanost odavno propala. Tamnice i lanci, otrov i bodeži, vješala i mač, zasjede i mučka ubojstva, sve u ime Boga i Pravde, eto to su sredstva koja su upotrebljavana za održanje ove gluposti, koja će biti samo mrlja u povijesti čovječanstva. Tisuće ljudi je bačeno na lomače u ime Boga, samo zato što su se usudili da posumnjaju u sadržaj Biblije. (...) Najgora mučenja su izmislili svećenici i njihovi pomoćnici da bi vratili u okrilje crkve one koji se nisu bojali boga. (Npr. inkvizicija nije smjela proliti mučenicima krv pa su im kidali komade mesa užarenim kliještima) (...) Ako je bog tako dobar kao što kažu svećenici, zašto ga se onda treba bojati? Ako sve zna, zašto mu dosađujemo našim privatnim poslovima i molitvama? Ako je na svakom mjestu, zašto mu zidaju crkve? Ako je pravedan, zašto kažnjava ljude koje je sam stvorio s mnogim slabostima?” (Religijska kuga, Johann Most)

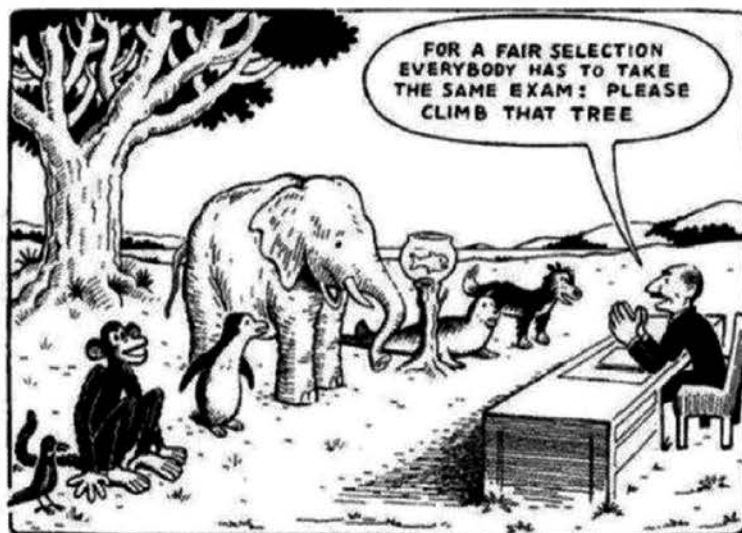
“Bog - to je dakle, apsolutni abstractum, čisti produkt ljudske misli koji ona (nakon što ga je s pomoću moći apstrahiranja, potisnuvši sva poznata bića i sve poznate svjetove oslobodila svakog stvarnog sadržaja, svela na apsolutan svijet) postavlja pred sebe samu kao jedino i vrhovno biće, a da pri tom, u toj uzvišenoj goloti ne prepoznaje da je to biće njezin vlastiti proizvod.” (Antiteologizam, Mihail Bakunjin)

**NEMA GOREG NAČINA ZA SPOZNAVANJE SVIJETA OD KLEČANJA ŽMIREČKI
BEZ BOGA - BEZ GOSPODARA**

Dolje škole!

Donosimo vam autorski tekst u sklopu kritike institucionalnog obrazovanja i njegove uloge u postojećem društvu. S ovom kritikom otvaramo rubriku "Dolje škole", a u narednim brojevima očekujte razradu iste.

Autor progovara o discipliniranju djece kao glavnoj ulozi institucije škole i pripremanju da zauzmu svoje mjesto u svijetu "odraslih", odnosno svoje buduće radno mjesto, bez sposobnosti da dovedu u pitanje svoj položaj u društvu.

Obrazovni sistem pomaže održati status quo

Škola, kao institucija, služi primarno perpetuiranju postojećeg društvenog stanja, odnosno održavanju statusa quo, i ona nema potencijala generirati ikakve stvarne promjene u društvu.

Škola nikad ne može djecu naučiti ništa korisno, osim da budu poslušna i prihvate taj isti status quo kao i odrasli ljudi. "Na mladima svijet ostaje" - iako percipirana kao pozitivna, je poštapalica koja najbolje dočarava to "capkanje u mjestu". Jer, stari mogu učiti mlade jedino ono što i sami znaju, ono što su i njih učili - prihvaćanje postojećeg stanja, koliko god uviđali i osjećali da je pogrešno, a istovremeno to potpuno isključuje i pasivizira stare. I opet svi zajedno samo odobravaju postojeće stanje, kukajući na kavama, dobivajući čireve, ADHD-e, školske fobije i psorijaze, dižući kredite i oduzimajući si živote.

Profesori, nastavnici i pedagozi, koliko god se trudili opravdati svoja zvanja i diplome, ne mogu se oteti dojmu da su zaposleni samo radi održavanja discipline jer, uz najbolju volju, u cijelom maratonu ocjenjivanja (čitaj: nemogućeg pokušaja kvantitativnog mjerenja nečeg što je po prirodi kvalitativno), kurikuluma, priprema, odobrenja, Vijeća i "edukacija", nemaju pravih uvjeta, ni vremena za stvarno ZNANJE.

Učenici su u školi jer je obrazovanje zakonom obavezno, profesori su tamo radi plaća, jer moraju i oni nešto jesti, a roditelji sve to prešutno odobravaju jer im ocjene (kao jedini pokazatelj obrazovnog "napretka") daju dojam da se tamo nešto radi.

Ono što se ipak proklamira da se "uči" su trivijalne stvari, i sve redom materijalne i materijalističke. Pokušava se obrazovati mozak, a i to je upitno koliko se postiže jer se uče samo proste nepovezane činjenice, dok obrazovanje srca i duha (moralne sposobnosti op.ur.) potpuno izostaju. Kao da se pokušava obrazovati poslušnog radnika, dovoljno učenog da obavi neki posao, a dovoljno neukog i robotiziranog da se nikad ne zapita što i zašto uopće radi i uči, i čemu stvarno doprinosi svojim radom, za sebe, i za društvo.

I kad se kaže "Škola je život u malom", točno se kaže. U školi je isti kapitalizam i natjecanje kao i u "stvarnom" životu. Javi se samo ako znaš TOČAN ODGOVOR, moraš biti najbolji, najaktivniji, najpopularniji, imati novi mobitel i najljepšu pernicu - jer inače ćeš biti izopćen, nevoljen, nećeš se uklopiti. A presudno je da se uklopiš. Da i ti sudjeluješ u kolektivnom kaosu opravdavanja i obožavanja statusa quo. Gdje je u svemu tome progresivna misao, i mogućnost stvarnog napretka za čovječanstvo, a ne za profit, s povećalom tražim već godinama...

... iako... možda i nije sve tako crno - pod velikim odmorom u školi uvijek nam je bilo lijepo - neki su čak naučili o prijateljstvu i međuljudskim odnosima. Ali to smo mogli i drugdje.

Zašto nevladine organizacije nisu rješenje?

U poplavi različitih, nekih novih, a nekih starih civilnih organizacija one koje se posebno ističu svojim karakterom, načinom funkcioniranja te konkretnom ulogom u društvu jesu svakako skupina organizacija koje nazivamo NGO-ima, a koje na dobrovoljnoj bazi okupljaju pojedince u udruge, čiji osnivač nije država. Kako zaklade i fondacije ne spadaju u tu kategoriju organizacija iako možda jesu NGO, ali se radi u udruženjima kapitala prvenstveno, ne ljudi, na njih se sve ovo jednako odnosi, no njihova uloga još je jasnija jer je prije svega riječ o kapitalu, dobiti i obrtanju novaca i s njima se neću baviti u ovom tekstu.

Naše društvo premreženo je desecima tisuća organizacija koje, barem deklarativno, nastoje angažirati svoje kapacitete u rješavanju pojedinačnih ili općih problema društva u kojem sudjeluju. Istina, neke od njih se niti ne zamaraju s

s usmjeravanjem svojeg djelovanja na rješavanje problema na toj generalnoj razini, već su prije svega usmjerene na zadovoljavanje potreba specifičnih korisnika, ili okupljanju istomišljenika. Možda nije fer iste odbaciti kao manje važne za procjenu uloge NGO-a u društvu, no zbog njihovog prilično ograničenog utjecaja, iako nije to slučaj sa svim primjerima, na širu sliku društva, njihova uloga neće biti dio ove analize.

Na početku, volio bi razjasniti neke od pojmova s kojima se često susrećemo promatrajući društvo te sudionike istoga. Ako poznamo društvo podijeljeno u sferu javnog i privatnog sektora, što bi bile sintagme za prvi i drugi sektor, onda je ono što skupno nazivamo neprofitni, zapravo treći sektor društva ili nam tako nastoje tumačiti njegovu ulogu.

Problem samog pojma jeste u tome što presumira kako se radi o dijelu društva odvojenom od prva dva, kao neko zasebno tijelo lišeno utjecaja vanjskih faktora na njegovo osnivanje i svakodnevno funkcioniranje što zapravo ne može biti dalje od istine. Naime, kako bi uopće mogle postojati nevladine organizacije svoje djelovanje moraju uokviriti unutar pravnog sustava u kojem djeluju, registracijom pravne osobe, usklađivanjem unutarnjih pravnih akata s pravnim aktima državnog sustava te djelovanjem u zadanim parametrima istog tog sustava. Svaka devijacija od pravila izaziva posljedice od prekršajnih pa do kaznenih. Nije moguće regulirati svoje osnivanje, rad i budućnost unutar državnog sustava i istovremeno djelovati izvan njega, a da sustav to ne prepozna upravo kao devijaciju od pravila i reagira u skladu sa sebi propisanim mehanizmima. Nadalje, djelovanje organizacija jeste najčešće javno, kada govorimo o nevladinim organizacijama političnog usmjerenja, ne o klubovima istomišljenika, a većina aktivnosti zasnovana je na postojećim temeljima ekonomskog sustava u okviru kojeg djeluju, koji implicira kako je za svako djelovanje potrebno, manje ili više, transparentno financiranje, usklađivanje s monetarnih sustavom u kojem se djeluje, regulacijom financijskih aktivnosti u skladu s pozitivnim pravnim propisima. Jednostavno postaje nemoguće svoje djelovanje izmjestiti iz sfere kontrole javnog sektora, dapače, isto je preduvjet za moguće djelovanje. Zato svaki NGO osim statuta, tijela organizacije mora imati svoj osobni broj te račun preko kojeg će djelovati.

I na kraju svoje djelovanje najčešće, iako ne uvijek i u istoj mjeri, bazira na ekonomskom modelu kapitalizma te je za svako djelovanje unaprijed potrebno osigurati dovoljnu količinu materijalnih sredstava, a kako se radi o dobrovoljnim udruženjima osoba, ne kapitala, ista osim vlastitih sredstava članova nisu dostupna sama po sebi, vidljivo je da za samo osnivanje i rad prijeko potrebno osigurati sredstva izvan same matične organizacije. Za takvo što postoje samo dva načina; jedan uključuje financiranje putem javnog (natječajima raspisanim od strane tijela državne uprave i lokalne samouprave), a drugi putem privatnog sektora (natječajima i donacijama privatnih kompanija, fondacija, i zaklada).

Upravo u tim segmentima, uvjetima koji moraju biti zadovoljeni kako bi nevladine organizacije, posebno udruge, moglo djelovati, leži i osnovni problem uloge takvih organizacija u društvu. Uzmemo li da se radi i organizacijama čiji osnivači i članovi zaista jesu usmjereni na rješavanje pojedinih problema u društvu, čiji je altruizam neupitan, što da budemo iskreni jeste više iznimka nego pravilo, njihovo će djelovanje i prije samog djelovanja biti kanalizirano u točno određeno smjeru koji je lako kontroliran, bazično neopasan za strukture države i društva u kojem djeluje, i u krajnjoj konzekvenci rijetko, ako uopće djelotvoran. Problemi s kojima se kao pojedinci i društvu susrećemo jesu izazvani upravo konstrukcijom društva na autoritarnim, uzurpirajućim i eksploatorskim temeljima u političkoj i ekonomskoj sferi, i vjerovati kako je ulaskom unutar parametara takvog sustava može biti moguće ispraviti i ukloniti uzroke problema takvog društva jest u najmanju ruku iluzorno.

Zavisni od reguliranja djelovanja od strane više instance, zavisni od financija državnog aparata ili privatnih kompanija NGO-i postaju češće puki ukrasi kapitalističkog društva, te mehanizmi kojima se nezadovoljstvo lakše kanalizira u smjeru potpuno bezopasnom za samo temelje takvog društva. Lokalne inicijative često padaju pod utjecaje lokalnih moćnika dok se isto dešava i s onima koji djeluju na širim područjima. Za takvo što čak nije ni potrebna konkretna sankcija rada udruga jer iz gore navedenih razloga, one same modificiraju i usklađuju svoj rad s unaprijed percipiranim zahtjevima države i kapitala od njih te se autocenzuriraju kako bi svoj rad mogle i dalje obavljati. Čak i one koje su u svojim začetima pokazivale trunku aktivističkoga, možda čak i direktno demokratskoga zamaha, ukoliko svoj rad žele zadržati unutar sustava, napuštaju svoje ideale i prilagođavaju se novim pravilima utakmice. I pretvaraju se u ono što se naziva korektivnim mehanizmom društva, a to je i razlog zašto se njihovo postojanje tolerira.

Udruge, umjesto angažiranja svojih kapaciteta na izgradnju grassroot/baznih pokreta izvan sustava, adekvatno usmjeravajući svoju energiju na identifikaciju upravo sustava kao izvora problema kojih ih je i motivirao na rad, prilagođavaju svoje djelovanje na način da nezadovoljstvo ublažavaju usmjerujući ga na mehanizme institucionalne borbe koja u sebi ne sadrži niti trunku radikalne promjene. Inicijative prestaju biti zahtjevi za promjenom koje prati jednaki angažman u uredu, ali i na ulici, i postaju peticije, predlošci, amandmani, lobiranje u okviru parlamentarne procedure, gdje se ponovno prilagođavaju zahtjevima sustava koji od svih nas traži a priori slaganje s temeljima ovakvo organiziranog društva. Sve izvan toga unaprijed je odbačeno, marginalizirano, etiketirano kao opasnost.

Državni sustav i njegov ekonomski pandan kapitalizam s jedne strane moraju osigurati pristanak i poslušnost svojih podanika, a s druge strane, biti u stanju umanjiti ako ne i ukloniti iskre nezadovoljstva koje bi ugrozile njegov opstanak, stoga mu je prijeko potrebno disidente držati u okvirima kontrole. S jedne strane pred javnosti osiguravaju imidž demokratskoga, čovjeku otvorenog društva, a s druge strane stječu veoma efikasnu kontrolu nad onima koji svoje nezadovoljstvo otvoreno pokazuju. Postoji i još jedna, možda i najproblematičnija posljedica takvog sustava, a to je ona koja onima nezadovoljnicima, kojih je mnogo, pokazuje kako je moguće promjene pokrenuti upravo kroz sustav civilnog sektora i izboriti nova i kvalitetnija rješenja za probleme koje ih okružuju. Takvi "uspješni" primjeri rada udruga na psihološkom momentu grade uvjerenje kako je upravo to put kojim se aktivisti trebaju kretati i koji će im, uz malo sreće i (puno) novaca, donijeti očekivane rezultate. Neke od tih rezultata ne može se osporiti, vidljivi su u ovom trenutku, no problem ostaje da ti rezultati ne nude rješenje za izvor problema već se bave saniranjem različitih posljedica vidljivih u ovom trenutku. Ne postoji konkretno rješenje ili uvid u bit onog što uzrokuje podjele, nepravdu u suvremenom društvu. Nikada, ili gotovo nikada o tome se ne govori čak i onda kada je posve jasno što je uzrok bijede i nepravde. Neki bi rekli da je riječ o poslovi "ne sijeci granu na kojoj sjediš", obzirom da veliki broj NGO-a duguje svoje postojanje i mogućnost rada izdancima kapitala, privatnim kompanijama i državi.

Ovdje bih želio naglasiti kako ne smatram niti bi to ikada mogao smatrati kako je uvijek i jedino riječ o oportunistima koji ulaze u takve organizacije iz isključive želje vlastite promocije, kao neki od mojih drugova i drugarica, dapače, imao sam prilike upoznati iskrene, hrabre i požrtvovane ljude koji su posvetili veliki dio svog života rješavanju konkretnog problema, no usprkos svojoj dobroj volji i želji te trudu dok i sami ne osvijeste kako je njihov angažman dozvoljen u onoj mjeri dok ne propituje temelje ovog autoritarnog sustava dotle će i sami zapravo sudjelovati na perpetuiranju novih problema i održavanju istih društvenih nepravdi.

Angažman privatnog sektora u civilnom čak je i transparentniji. Kompanije posebno unutar svojeg vlastitog kadra ne skrivaju koji su motivi financiranja ili promoviranja pojedinih, u ovom trenutku popularnih ciljeva. Najčešće, čak i u komunikaciji prema javnosti vidljiv je zapravo jedini važni motiv, a to je povećanje prihoda

kompanije koji se ostvaruje poboljšanjem imidža, jer percepcija je sve, kompanije, njihovih zaposlenika i posebno njihovih vlasnika.

"Mi mislimo na budućnost, mislite i vi na nju vežući se uz nas", bila bi parafraza osnovnog mota. I mada je jasna motivacija i rijetko skrivena, problem utjecaja kompanija na civilni sektor, osim financiranjem i usmjeravanjem aktivnosti NGO-a na ono što služi interesima kompanije, je i insistiranje na preslikavanju unutarnje strukture kapitalističke kompanije na strukturu organizacije udruga. Na čelu se uvijek nalaze predsjednici i upravni odbori, odluke provode izvršni direktori putem svojih zaposlenika, a najteže aktivnosti i većinu rada na terenu obavljaju neplaćeni volonteri. Struktura istovjetna onoj u kompanijama, vojsci ili državi. Profesionalizacija rada udruga promovirana od strane kompanija, ali i državnih i nad-državnih financijera kao što je RH ili Europska unija, bio je zapravo zadnji čavao u lijes nezavisnosti rada udruga. One su se od volonterskih, dobrovoljnih udruženja građana usmjerenih na rješavanje pojedinih problema unutar društva, u onom slučaju kada je motivacija istih bila iskrena, pretvorili u profesionalni aparat "savjesti" društva koju češće opterećuje osiguranje funkcioniranja hladnog pogona udruge od provođenja aktivnosti na terenu. Kao posljedica takvom strukturiranom hijerarhijskom načinu organizacije javila se i autocenzura udruga prema financijerima, njihovim ciljevima i radu, te vidljivi zahtjevi za slijepom poslušnošću, autoriteta i slijeđenju zadanih ciljeva udruge bez odstupanja, svojih zaposlenika, članova i aktivista.

Promatrajući to, imajući u vidu činjenice: da udruge ne razumiju ili ne žele razumjeti uzorke neravnopravnosti društva; da država striktno propisuje i kontrolira njihov način djelovanja; da svoj rad duguje najčešće donacijama onih koji ovo društvo čine nepravednim i protiv čijeg rada bi se trebali boriti – državi i kapitalu; da, nažalost, sve veći broj NGO naginje profesionalizaciji svog rada i izmicanju s aktivističkoga pristupa društvu; da hiperinflacija novih NGO-a nije izraz povećanog angažmana pojedinaca na rješavanja problema društva nego prepoznavanje civilnog sektora kao sigurne luke materijalne egzistencije; da čak i najbolji, najiskreniji i najpožrtvovniji pripadnici civilnog sektora ne mogu taj sustav iznutra promijeniti niti pridonijeti realnom rješavanju društvenih nepravednosti; da prave promjene mogu doći jedino i samo jedino ako ih provode pojedinci i grupe organizirani na temeljima slobode, anti-autoritarnosti, solidarnosti, samoupravljanja, direktne konfrontacije s nosiocima neslobode i diskriminacije; zaključiti se može samo kako u ovakvom načinu djelovanja, organizacije i financiranja - civilni sektor zaista jest Trojanski konj pokretima angažiranim na radikalnoj promjeni u smjeru socijalističkog, antiautoritarnog, autonomnog, solidarnog i slobodnog društva. (Tekst potpisuje *Biko*)

Antifašistički borilački klub u Rijeci

U Rijeci je pokrenut jedan novi autonomni, samoorganizirani i neadministrativni projekt, koji je u svojim začecima što se tiče materijalnog i ljudskog faktora. Nakon kontakata i razmjene iskustava s talijanskim, slovenskim i grčkim sudionicima sl. projekata odlučeno je stvoriti jedan i u Rijeci. Razloga za takvu odluku je puno, ali izdvojili bi najvažnije; borbena obuka za pripadnike anti-autoritarnog pokreta, podizanje samopouzdanja s ciljem pojačavanja uličnih aktivnosti i naravno psiho-fizička sprema i zdravlje kao rezultati sudjelovanja u treninzima kluba.

Opis kluba koji je do sada kružio samo interno glasi: "Antifašistički klub boraca i borkinja, koji služi zajedničkom treniranju mješovitih borilačkih sportova sličnomišljenika, dijeleći stavove poput anti-kapitalizma, solidarnosti, anti-parlamentarizma, direktne akcije, anti-seksizma, ravnopravnosti, antifašizma i samoupravljanja. Niti koraka nazad!" Fiksni raspored treniranja kao i sva potrebna oprema bit će dostupni, potrudit ćemo se, kroz mjesec dana. Poželjno je imati vlastiti štitnik za zube i bandaže za ruke. Do tada jezgra kolektiva okupljena oko kluba nastavlja s treninzima i opremanjem. Sve nove informacije ćemo prosljeđivati! 161>88

Protiv uvođenja školarina!

Prateći javne istupe predstavnika Sveučilišta u Rijeci, saznali smo za njihovu namjeru da nanovo proguraju školarine na istome Sveučilištu. Oni koji iskaču svojim pozicijama i anti-društvenim stavovima su dakako rektor Pero Lučin i predstavnik Studentskog zbora na sveučilišnoj razini Aleksandar Šušnjar. Njihova namjera je uvesti školarine na jedan perfidan način pokušavajući umanjiti mogućnost otpora. Naime, "generacijski model" kojeg zastupaju predviđa podizanje školarine za svaku generaciju 500kn čime misle ugušiti međugeneracijsku solidarnost i prikazati povratak školarina kao trivijalnu temu kroz postepeno podizanje cijena.

Podsjećamo vas da je besplatan upis svima koji polože prijemni ispit u Hrvatskoj na javnim fakultetima, omogućen s dva vala studentskih okupacija 20-ak fakulteta 2009. godine, čime je izvršen pritisak i omogućena ograničena pobjeda studenata. Izborena prava potrebno je braniti!

#PROTIV ŠKOLARINA

Generacijski model*
naplaćivanja je
dugoročna pljačka!

***Svaka generacija 500KN
viša školarina...**

SVEUČILIŠTE U RIJECI
Protiv ofenzive na studentska prava

Buvljak bez novca u Rijeci

Samoorganizacija i neformalno jačanje uzajamne pomoći kao alternativa kapitalizmu i državnim institucijama

„Radi, zaradi, potroši, umri. Pri tom šuti i trpi. Ako si nezadovoljan/na, krivi su ti Srbi, pederi i imigranti. Ne oslanjaj se na nikoga, svi će te iskoristiti. Čovjek je čovjeku vuk.“ Ne prihvaćamo to. Ne želimo podmazivati stroj koji nas gazi, i tjera nas da se gazimo međusobno.

Odbijamo principe koji su nam nametnuti kapitalizmom i tržišnim natjecanjem. Umjesto toga, predlažemo SOLIDARNOST, uzajamnu pomoć i samoorganizaciju. Takav čin je ujedno bojkot nametnutih vrijednosti, kao i primjer onih koje nas mogu osloboditi.

U Rijeci se već skoro dvije godine (od travnja 2014.) održava Buvljak bez novca. Kažemo *buvljak*, ali radi se o pravom nedostatku bolje riječi. Riječ je zapravo o praktičnoj primjeni *ekonomije viškova*. Nema trgovine, pa čak ni trampe. Što ti je viška, ostaviš – što ti treba, uzmeš. Išta ili ništa. Svi se međusobno darujemo. Tako se povezujemo, ne samo radi potrebitosti, već dijelimo probleme i iskustva. Znanje. Iskorjenjujemo osjećaj bespomoćnosti, a „nemogućnost“ promjene društva na bolje pretvaramo u priliku. Pomažemo si i jačamo se međusobno nudeći alternativu koruptivnom profitnom sistemu i njegovim provoditeljima – državi, bankama, političarima... Jer, u vremenima društvene krize ne preostaje nam ništa drugo nego osloniti se jedni na druge. U tom smislu, buvljak služi kao mreža za komunikaciju u zajednici.

Buvljak se realizira samoorganizirano, samofinancirano i neadministrativno. Jednostavno, pojedinci za zajedničkim ciljem i voljom. Prvih godinu dana se održavao jednom mjesečno, a zatim rijeđe, ali uz pojačanja. Kao autonoman kolektiv, umrežili smo se i s drugim takvim neformalnim kolektivima s kojima dijelimo vrijednosti (Hrana ne oružje, Autonomni studenti, Red Rays), pa su tako buvljaci prerasli u poludnevno druženje uz besplatnu, robu, topli obrok, knjige, radionice i igraonice. A sve iz principa.

Izveštaj s 4. i najava za 5. ročište (22.3.) u kaznenom postupku protiv anarhista u Rijeci

Tijekom 4. ročišta održanog 25.01. čuli smo izjave dvojice svjedoka, koji su sudjelovali u prosvjedu, te koji su bili prisutni tijekom cijelog napada policajaca u civilu na prosvjednike do njihovog privođenja. Obojica su se izjasnili kako su vidjeli dvojicu napadača obučenih u "civilnu odjeću" kako napadaju Eugena s leđa bez ikakvog upozorenja ili identifikacije. Također, jedan od svjedoka rekao je kako su policijski službenici pokušali uzeti njegovu kameru dok je snimao cijeli incident, te da su ga legitimirali bez da mu kažu razlog istoga unatoč njegovom inzistiranju zašto to čine. Uz sve navedeno, mimo ročišta saznali smo kako je policija „neformalnim putevima“ pokušala utjecati na iskaze svjedoka prije suđenja, ali bezuspješno.

Ova dva svjedočenja potvrdila su što je do sada rečenu u tijeku ovog kaznenog postupka, a to je kako policija nije poštivala vlastite protokole, da je upotrijebila prekomjernu silu, bez razloga i logike, jednostavno sljedeći zapovijedi; koja su bila „zastrašiti prosvjednike kako bi se isti pasivizirali“. Unatoč tome, ovaj prljavi pokušaj kriminalizacije slobode govora, kretanja i borbe za bolje društvo neće proći! Još jednom, javnost je pokazala solidarnost dolazeći na javna suđenja okrivljenim anarhistima, dolazeći iz Rijeke, Istre, te Slovenije, kojima se ovim putem zahvaljujemo na borbi i podršci.

Sudsko-medicinski vještak, koji je utvrdio „tešku fizičku ozljedu“ kod policajca, na ovo ročište nije mogao doći stoga će biti ispitivan na sljedećem koje će se održati 22.3. u 9h, kada će se pregledavati snimke i fotografije prosvjeda i policijske represije. To bi značilo da je ovaj kazneni postupak produžen za još jedno ročište, jer ukoliko na 5. ročištu ne budu okrivljenici iznosili svoju obranu, to će moći učiniti tek na 6. ročištu.

Ideja ne može biti zatvorena ili ubijena!

Ako se pitate kako vi koji ovo čitate možete pomoći?

Prenošenjem ovih informacija, organiziranjem akcija podrške tokom ročišta o kojima ćemo obavještavati javnost, vršenjem različitog društvenog pritiska na lokalnu vlast, sudstvo i policiju u Rijeci, te samim dolaskom na javna suđenja kao čin podrške Zorani i Eugenu.

Više informacija o cijelom slučaju potražite na stranicama Inicijative Protiv političke represije: <http://masari.noblogs.org/solidarnost-vs-represija/>